

ПРОЛОГ

Колись Галка носила тисячі слів у руках. Вона насолоджувалася цією могутністю духів вітру — здатністю переносити щось таке тендітне й водночас гостре, як слова, — і завжди неабияк раділа, коли нарешті вирішувала випустити їх. Як же приємно було відчувати тембр і текстуру стількох голосів — від мелодійних до грубуватих, від низьких до легких, мов саме повітря. Стікаючи з її пальців, плітки й новини розносилися між пагорбами Кадансу, і Галка спостерігала, як реагували люди, уловивши ці слова — іноді тверді, мов градини, а іноді легкі, мов цвіт чортополоху.

Це ніколи їй не набридало.

Але все це було давно, коли вона була ще молода, спрагла й невпевнена у собі. Коли старші духи залюбки кусали кінчики її крил, намагаючись ослабити й обшарпати їх, щоб забрати собі її маршрути. Король Згуба тоді ще не призначив її своєю улюбленою посланницею, попри її обдерті крила й самотливу вдачу, коли товариство їй складали лише голоси смертних. Тільки зараз, загубившись у глибокій задумі, поки ширяла над Східним Кадансом, Галка могла вповні оцінити, яким же простим було тоді її життя.

У певний момент усе почало змінюватись. І, озирнувшись назад, Галка могла чітко сказати, коли саме це сталося, бо там мов швом скріплювала два періоди її існування.

Лорна Тамерлен і її музика.

Вона ніколи не співала для духів повітря, хоч Галка часто підглядала, заховавшись у тінях, як бард прикликала море і землю. Попервах Галка відчувала полегшення, що Лорна не викликає вітри, та все ж частенько ловила себе на думці, що хотіла б цього. Знати, що Лорнині ноти написані спеціально для неї, і відчувати, як вони бринять у її кістках.

Саме тоді Галка й перестала підхоплювати й розносити слова. Бо знала, що зробив би Згуба з Лорною, якби дізнався, що вона робить: грає для землі й води, заручаючись схваленням і захопленням цих духів.

А коли Лорна померла такою молодою, Галці, яка зродилася з грозового північного вітру й колись насміхалася з пліток, із завиванням розсікаючи над садибами Кадансу, здалося, що її серце взялося тріщиною.

Зараз Галка летіла над східною частиною острова, милуючись гірськими вершинами й долинами, мерехтливою гладдю озер і дзюркотливими смужками рік. З коминів здіймався дим, сади рясніли літніми плодами, а на схилах пагорбів паслися стада овець. Коли Галка наблизилася до кланової межі, тиск у повітрі різко змінився.

Її крила затремтіли, а волосся кольору індиго сплуталося, приставши до обличчя. Цей прояв сили мав би змусити її зіщулитися і затремтіти від страху.

Галка знала, що король кличе її.

Вона давно вже мала повернутися зі своєю доповіддю, а він був нетерплячий.

Зітхнувши, Галка полетіла догори.

Залишивши позаду кадансовий ландшафт, шар за шаром прорізала хмари, спостерігаючи, як поступово згасає світло, переходячи в нескінченну темряву. Відчувала, як завмирає час довкола неї; тут, у залі вітрів, не було ні днів, ні годин. Вона залишалася незмінною серед сузір'їв. Колись це відчуття приголомшувало Галку: було дивно ще зовсім недавно спостерігати, як час безперешкодно плине поміж людьми на острові, і враз струсити його із себе, мов поїдене міллю пальто.

«Пам'ятай про свою мету», — наказала собі Галка, коли остання секунда смертного часу тріснула й відвалилася від її крил, мов шматочок льоду.

Треба було підготуватися до зустрічі, бо Згуба неодмінно питатиме про Джека Тамерлена.

Галка залетіла в сади, намагаючись притлумити іскру страху й приховати тінь опору. Король це відчує, а вона не могла собі дозволити наражатися на його гнів. Склавши крила за спиною, намагалася вирівняти дихання, поки, не поспішаючи, йшла поміж рядами квітів, зітканих з інею та снігу. Її крила нагадували крила бабки, а їхній колір був унікальний — колір неба якраз у ту мить, коли призахідне сонце відступає перед ніччю. Тьмянний рожево-бузковий із ртутними прожилками. Вони ловили відблиски зір, що горіли в жаровнях, коли вона проходила повз них залогом.

Блискавка миготіла в хмарах під її ногами. Галка відчувала її жало підошвами й боролася з бажанням знову зіщулитися. Їй самій було гидко від того, що це вже перетворилося на рефлекс за стільки років, коли відчувала на собі спалахи й удари його несхвалення.

Отже, він сердився, бо вона змусила його чекати.

Галка затремтіла, намагаючись набратися сміливості, поки проходила залогом між колонами. Увесь королівський двір

із волоссям солом'яного кольору вже зібрався, покірно по-складавши крила. Вони дивилися на неї, поки вона підходила, — старші духи, які колись навчали її літати, а також шматували її крила. Молодші духи, які вирячилися на неї з острахом і водночас зачаруванням, прагнучи колись зайняти її місце посланниці. Від ваги їхніх поглядів і їхнього мовчання Галці забило дихання, поки вона підходила до короля.

Згуба спостерігав за нею; його очі горіли, як вуглини, а обличчя було таким незворушним, ніби витесане з вапняку. Червоні, мов кров, крила він розгорнув на підтвердження своєї влади, а в руці тримав списа, освітленого блискавкою.

Галка опустила на коліна перед північним королем, бо не мала іншого вибору. Але про себе подумала: *«Коли вже настане той час, коли мені не доведеться згинати перед тобою коліно?»*

— Галко, — сказав Згуба, розтягуючи її ім'я з удаваною терплячістю. — Чому ти змусила мене чекати?

У її голові промайнуло безліч варіантів відповідей, у кожному з яких була частка правди. *«Бо ти мені огидний. Бо я більше тобі не прислужуватиму. Бо з мене годі твоїх наказів».*

Але вголос сказала:

— Пробач мені, мій королю. Мені слід було прийти раніше.

— Які новини щодо барда? — запитав він. І хоч намагався говорити байдуже, Галка чула, як зірвався його голос. Через Джека Тамерлена в короля розвинулася параноя.

Галка випросталася. Срібна павутина її обладунків задзвеніла від поруху.

— Він марніє, — відповіла вона, пригадавши, у якому стані залишила Джека — той стояв навколішки на городі ткалі й витрищався на грудку землі у своїх руках.